

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **M. P.**, narozený dne „X“,
státní příslušnost Ukrajina,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2018, č. j. MV-133739-4/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2018, č. j. MV-133739-4/SO-Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2017, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 8. 2017, č. j. OAM-4097-19/DP-2017, jímž byla dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žalobcova žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná, a to z důvodu, že se po vyhodnocení předložených dokladů nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti. Žalobce se v žalobě zároveň domáhal také toho, aby soud žalovanému uložil povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce byl přesvědčen, že žalovaný zásadním způsobem porušil své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporovalo požadavkům na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a zároveň bylo v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, a to zejména s § 89 odst. 2 správního řádu. Nebyl zjištěn stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Správní orgány při vydání svých rozhodnutí zásadním způsobem porušily ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.
3. Žalobce namítl, že nesouhlasí s vypořádáním odvolacích námitek. Na rozdíl od správního orgánu I. stupně měl žalobce za to, že své příjmy prokázal, neboť předložil požadované doklady v rozsahu požadovaném zákonem. Možnosti prokázání výše příjmu jsou podle něj pouze demonstrativní a je na účastníkovi, jakou formu zvolí. Účetní závěrka je podle žalobce v případě začínajícího podnikatele fakticky jedinou možností, jak doložit své příjmy. Nechápe trvání správního orgánu na doložení jednotlivých účetních dokladů, které sám správní orgán vždy odmítá jako zcela nedostačující k prokázání dostatečného příjmu. Naopak daňová evidence je považována obecně za dostačující. Podle žalobce je zcela nelogické požadování účetních dokladů, které rovněž neprokazují nic navíc. Správní orgán navíc nijak nevysvětlil, proč předložené doklady považoval za nedostatečné. Pokud je dokládáno daňové přiznání, také není doprovázeno nutností doložení účetních dokladů. Postavení žalobce jakožto začínajícího podnikatele jej tak při přístupu správního orgánu staví do nevýhodného postavení, a je tak narušena zásada legitimního očekávání a povinnosti správních orgánů přistupovat ke všem účastníkům řízení stejně.
4. Dále žalobce namítl, že správní orgán I. stupně byl v daném řízení povinen vážit otázku přiměřenosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce. Posouzení správního orgánu ve vztahu k této otázce zcela chybí, a rozhodnutí je tak ve svém důsledku nepřezkoumatelné. Žalobce přitom žil vždy na území České republiky na základě legálního o pobytu a stejně tak v takovém životě chtěl pokračovat i dále, avšak to není možné, pokud nemá na území České republiky povolen legální pobyt. Nevydání pobytového oprávnění proto představuje zcela nepřiměřený zásah do jeho soukromého života. Navíc správní orgán I. stupně neučinil nic pro to, aby zjistil okolnosti podstatné pro posouzení přiměřenosti svého rozhodnutí, když vůbec nevěšel v kontakt s žalobcem. Žalobce dále citoval § 174a zákona o pobytu cizinců s tím, že zde uvedený výčet představuje minimální množinu faktorů, a správní orgán se tedy musí vypořádat se všemi. Dovozuje, že dle zákona o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí přiměřené, přičemž § 174a tohoto zákona podle žalobce nabízí odpověď na otázku co je onou „přiměřeností“.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Napadené rozhodnutí splňuje požadavky podle § 68 odst. 3 správního řádu, žalobcová námitka v tomto směru je zcela obecná. Dále odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a předložený spis, neboť další námitky jsou shodné s odvolacími.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobce do dvou týdnů od doručení výzvy nesdělil svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
8. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 1. 3. 2017 podal žalobce správnímu orgánu I. stupně žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl správním orgánem I. stupně výzvou ze dne 21. 3. 2017, č. j. OAM-4097-4/DP-2017, byl vyzván k odstranění vad žádosti, neboť jeho žádost neobsahovala všechny zákonem stanovené náležitosti dle § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl ve výzvě mj. vyzván k předložení dokladu prokazujícího jeho úhrnný měsíční příjem, přičemž zde bylo podrobně, avšak zároveň pouze demonstrativním výčtem popsáno, jakými doklady lze doložit splnění podmínky dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
9. K výzvě bylo přiloženo poučení, podle kterého správní orgán v případě neodstranění specifikovaných nedostatků žádost zamítne, a žalobci byla k nápravě dána lhůta 40 dnů od doručení výzvy. Dne 3. 4. 2017 žalobce předložil daňovou evidenci obsahující rozpis příjmů a výdajů peněžního deníku, úzký peněžní deník a zkrácený peněžní deník za období od 1. 1. 2017 do 31. 3. 2017. Dne 27. 6. 2017 zmocněnec žalobce doložil rozpis příjmů a výdajů peněžního deníku od 1. 1. 2017 do 27. 6. 2017. Dne 10. 7. 2015 se zmocněnec žalobce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, nijak se k nim však nevyjádřil. Soud zjistil, že podle údajů v daňové evidenci měl žalobce v daném období dosáhnout příjmů 143 875 Kč. Příjmové doklady č. „X“, „X“, „X“, „X“, „X“ a „X“ na „prodej služeb“, které z evidence vyplývaly, však spolu s daňovou evidencí předloženy nebyly.
10. Dne 28. 8. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. OAM-4097-19/DP-2017, jímž byla dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zamítnuta žalobcova žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná, a to z důvodu, že se po vyhodnocení předložených dokladů nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti, konkrétně že příjem žalobce splňuje podmínky podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. že minimální úhrnný měsíční příjem žalobce dosahuje částky 6 410 Kč. V rozhodnutí správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobce nepředložil doklady č. „X“, „X“, „X“, „X“, „X“ a „X“, které z daňové evidence vyplývaly a podle kterých měl žalobce dosáhnout celkového příjmu 143 875 Kč, ani výpis z účtu žalobce za posledních šest měsíců, na základě čehož uzavřel, že pouhým předložením daňové evidence nebylo věrohodně prokázáno, že žalobce skutečně dosahoval tvrzeného příjmu.

11. V podaném odvolání zástupce žalobce mj. namítl, že správnímu orgánu I. stupně předložil daňovou evidenci tak, jak to správní orgán sám navrhoval. Předložené doklady považoval za zcela dostačující. Dne 26. 7. 2018 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, ve kterém se ztotožnil s posouzením věci provedeným správním orgánem I. stupně.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Soud se nejprve vypořádal s obecně formulovanými námitkami žalobce, ve kterých žalobce bez jakékoli konkretizace namítal nepřezkoumatelnost vydaných rozhodnutí, porušení povinností žalovaného jakožto odvolacího orgánu, porušení povinností správních orgánů vyplývajících ze základních zásad jejich činnosti a s ohledem na požadavky stanovené § 68 odst. 3 správního řádu též nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí.
14. Takovéto obecné námitky nemají kvalitu žalobních bodů, neboť žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, dostupný – stejně jako veškerá zde uváděná soudní rozhodnutí – na www.nssoud.cz). Obdobně např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, Nejvyšší správní soud konstatoval, že za žalobní body nelze považovat ani prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoliv specifikace.
15. Tyto žalobcovy námitky tudíž nelze vypořádat jinak než obecným způsobem. Soud proto konstatuje, že po prostudování napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně dospěl k závěru, že jsou přezkoumatelná a jejich odůvodnění je v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgány popsaly skutkový stav, ze kterého vycházely, specifikovaly právní úpravu, kterou k rozhodnutí ve věci použily, žalovaný se pak vypořádal se s odvolacími námitkami žalobce a rozvedl úvahy, kterými byl veden při vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
16. Podle § 46 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1 a 2, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.
17. Podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit doklad

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životního minima cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem) nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu; za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu žadatele a společně s ním posuzovaných osob; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu s ním společně posuzované osoby, je povinen na požádání předložit též její prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti.

18. Podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.
19. Nedůvodnou soud shledal námitku žalobce týkající se nesprávného posouzení věci správními orgány, které považovaly pouhé doložení daňové evidence za nedostačující k prokázání splnění podmínky, že minimální úhrnný měsíční příjem žalobce dosahoval částky 6 410 Kč. Námitky žalobce je v první řadě nutno postavit do kontrastu s projednávanou věcí, protože pokud mj. uvedl, že *„účetní závěrka je podle žalobce v případě začínajícího podnikatele fakticky jedinou možností, jak doložit své příjmy“*, je třeba poukázat na to, že žalobce ve správním řízení účetní závěrku nepředložil.
20. Zejména je ale třeba poukázat na výše uvedené zjištění, podle kterého žalobce spolu s daňovou evidencí nepředložil též příjmové doklady z ní vyplývající ani výpis z účtu pro dané období. Zákon o pobytu cizinců neudává taxativní výčet dokladů, které lze k prokázání úhrnného měsíčního příjmu použít. S ohledem na povahu řízení, kdy bylo rozhodováno o žádosti žalobce, však bylo na žalobci, aby věrohodně doložil splnění zákonných podmínek. Správní orgány zastávají názor, že pouhým předložením daňové evidence nelze věrohodně prokázat dosažení minimálního úhrnného měsíčního příjmu žadatele, a tedy i ověřit údaje uvedené v žádosti. Soud s takovýmto posouzením věci správními orgány souhlasí, neboť bez souvisejících účetních dokladů či výpisu z účtu (kdy je třeba případně zohlednit, že není povinností osoby samostatně výdělečně činné mít zřízen účet u peněžního ústavu) není možné údaje uvedené v daňové evidenci, tedy zejména údaje o příjmech a výdajích žalobce, ověřit. Tato skutečnost v dané věci měla vliv i na osud celé žádosti, která byla zamítnuta v souladu se zákonem.
21. Soud nepřisvědčil ani námitce, podle které správní orgány nevysvětlily, proč předložené doklady považovaly za nedostatečné – vysvětlení, podle kterého daňovou evidencí nebylo

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

věrohodně prokázáno, že žalobce skutečně dosahoval tvrzeného příjmu, soud hodnotí jako zcela dostatečné.

22. K námitce týkající se žalobcem tvrzené povinnosti správních orgánů vážit otázku přiměřenosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce soud konstatuje, že správní orgány nejsou povinny v každém rozhodnutí zkoumat posuzování dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života, tedy zabývat se přiměřeností ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.
23. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, dospěl k závěru, že ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců „stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky.“ Dále ve 23. bodě rozhodnutí konstatoval, že „nelze souhlasit se závěrem, že dle § 174a zákona o pobytu cizinců by se měla přiměřenost dopadů posuzovat u každého rozhodnutí dle tohoto zákona. Nelogičnost požadavku na posuzování přiměřenosti u každého takového rozhodnutí je nejvíce patrná zejména u těch rozhodnutí, která jsou vydávána na žádost samotného cizince, např. zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 77 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců či zrušení povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 87l odst. 2 daného zákona.“ Ve 24. bodě rozhodnutí Nejvyšší správní soud v obecné rovině konstatoval, že povinnost správních orgánů řádně zkoumat přiměřenost dopadu jejich rozhodnutí na rodinný a soukromý život účastníka vyplývá z příslušných zákonných ustanovení vztahující se na dané rozhodnutí: „Typicky půjde o příkaz zákonodárce vtělený do těch ustanovení zákona o pobytu cizinců, která výslovně přikazují u jednotlivých typů rozhodnutí přiměřenost prověřit (např. dle § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců in fine je možno rozhodnutí vydat „za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince“).“
24. Dále soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015-35, v jehož odůvodnění soud uvedl, že „ve smyslu ust. § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí pro povolení k dlouhodobému pobytu obdobně ust. § 56 citovaného zákona, které vymezuje důvody pro neudělení dlouhodobého víza. Podle čl. 41 odst. 1 legislativních pravidel vlády schválených usnesením vlády ze dne 19.3.1998, č. 188, ve znění pozdějších změn, slovo „obdobně“ ve spojení s odkazem na jiné ustanovení téhož nebo jiného právního předpisu vyjadřuje, že toto ustanovení se vztahuje na vymezené právní vztahy v plném rozsahu. Pokud je tedy naplněn některý z důvodů uvedených v ust. § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dlouhodobé vízum se cizinci neudělí bez dalšího. Krajský soud přitom správně poukázal na skutečnost, že je-li naproti tomu naplněn některý z důvodů uvedených v odst. 2 citovaného ustanovení, dlouhodobé vízum se cizinci neudělí za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza, přičemž při posuzování přiměřenosti se přiblíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince. Správní orgány tedy postupovaly v souladu se zákonem, jestliže v případě stěžovatele konstatovaly, že nemají povinnost zkoumat dopad rozhodnutí na rodinný a soukromý život cizince, rozhodují-li podle ust. § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, na které odkazoval stěžovatel v kasační stížnosti, se tak uplatní pouze v případě, kdy je posuzována přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona, což v daném případě nepřicházelo v úvahu.“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

25. V dané věci byla shodně jako v citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu žádost žalobce zamítnuta dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a nikoli dle § 56 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tudíž správní orgány nebyly povinny se ex lege zabývat dopady žalobou napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce.
26. Je však nutné konstatovat, že z důvodu vázanosti České republiky Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „Úmluva“) je v předmětné věci potřeba přihlédnout k čl. 8 Úmluvy, který také ukládá povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. K uvedenému se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, ve kterém uvedl: *„Podmínky § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy; takovou situaci však nelze a priori vyloučit. Čl. 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Uvedené znamená, že pokud stěžovatel v řízení o zrušení svého povolení k trvalému pobytu namítá nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy, musí se správní orgány s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.“* Přestože se shora uvedený právní názor vztahoval na postup dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, lze jej užít i v právě projednávané věci při aplikaci § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť vztah § 77 odst. 1 k § 77 odst. 2 a § 56 odst. 1 a 56 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je obdobný.
27. Čl. 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Uvedené znamená, že pokud by cizinec v řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání namítal nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy, musely by se správní orgány s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, či nikoliv. V dané věci je však třeba poukázat na to, že žalobce ani v žádosti, ani v odvolání či jindy v průběhu správního řízení a dokonce ani v žalobě netvrdil žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Za této situace pak správní orgány neměly povinnost se přiměřeností napadeného rozhodnutí zabývat. Tato námitka žalobce tedy nebyla důvodná.
28. Soud pouze pro úplnost, neboť v dané věci nebylo povinností správních orgánů postupovat podle § 174a zákona o pobytu cizinců, konstatuje, že názor žalobce, podle kterého je třeba zabývat se všemi v tomto ustanovení uvedenými kritérii, považuje za nesprávný, neboť z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že postačuje, pokud se správní orgány výslovně zabývají pouze těmi kritérii, k nimž se pojí skutečnosti uváděné cizincem či skutečnosti jednoznačně vyplývající z obsahu správního spisu (viz rozsudky ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, a ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 Azs 60/2017-37).
29. Z uvedených důvodů soud žalobu vyhodnotil v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 24. února 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.